

A VASUTI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 1. sz., I. em. 10,
ahová minden levél és küldemény címzendő.

Megjelenik
minden héten
pénteken.

Előfizetési árak:
Egy óra --- --,40 (---,80 kor.) | Félévre --- -- 2,40 (4,80 kor.)
Negyedévre --- 1,20 (2,40 ") | Egyes szám --- --,10 (---,20 ")
A Szövetség tagjai díjtalanul kapják.

Értesítés.

A Déli Vasut magyarországi vonalain alkalmazott munkás- és kartársak

országos értekezlete

vasárnap, e hónap 26-án, délelőtt 9 órakor kezdődik.

Az értekezletet a Baross-tér 2. szám alatt levő József főherceg-szállóban tartják.

Az értekezletre érkező küldöttek helyesen cselekednek, ha az értekezlet kezdete előtt Szövetségünkben jelennek meg.

A központi vezetőség.

Figyelem, pályaőrök!

Pályaőrtestvéreink rég vajudó mozgalmának végre dülőre kell jutni. El sem tudjuk képzelni, hogy akadjon forum, amely a pályaőrök méltatlan helyzetének javítására irányuló szerény és jogos kívánságok elől ridegen elzárkóznék. Olyan sok a pályaőrök indokolt panasa és sérelme, ezzel szemben pedig olyan kevés és mérsékelt, amit helyzetüket javítására kívánnak, hogy ezeket a kívánságokat elutasítani isten és ember előtt való véték volna.

De a kívánságok megállapítása kizárólag csupán pályaőr-testvéreink műve lehet. És pedig lehetőleg az összes pályaőrökké. Az egész ország máv. pályaőre szabják meg, hogy milyen kívánságokat terjeszsenek a Máv. igazgatósága és a kereskedelmi miniszter elé.

E célból szeptember 23-án Budapesten

országos értekezletet

tartanak pályaőr-testvéreink, amelyre lehetőleg az ország minden részéről és lehető sok pályaőr megjelenése kívánatos.

Fölhívjuk pályaőr-testvéreinket, hogy részvételüket jelentsék be a Vasuti Munkások Országos Szövetségének központjánál (Budapest, VII., Rottenbiller-utca 5/a). Továbbá gondoskodjanak arról, hogy minden pályaőr tudomást szerezzen az országos értekezletről.

Testvéri üdvözlettel

a központi vezetőség.

Értesítjük előfizetőinket, hogy szerkesztőségünkben (VII., Rottenbiller-utca 1. sz., I. emelet, ajtószám 10.) minden csütörtökön este 7-8 óráig

ingyen jogi tanácsot

kaphat minden előfizetője a MAGYAR VASUTAS-nak. Vidéki előfizetők levélben fordulhatnak jogi tanácsért lapunk szerkesztőségéhez. A Magyar Vasutas jogtanácsosa KADÓSA MARCELL dr. (0-utca 48, földszint).

Föl a munkára!

Kisvárdáról azt írják, hogy ottani munkástársainkat a szervezkedésbe, a helyicsoport megalakításába nem más vitte bele, mint ennek a lapnak egy példánya, mely valami uton-módon a kezük közé került. Nem kellett hozzá ugynevezett „bujtogató“, aki országjáró utjában betoppant Kisvárdára és a „békés“ munkásokat a szocialista tanok „vörös rémeivel“ az „urak“ ellen „izgatta“. Nem. Elég volt ennek a lapnak egyetlen egy száma, elég volt az a betű, amely az igazság betűje és kisvárdai munkástársaink megértették belőle, hogy nincs idő a huzásra-halasztásra, cselekedni kell.

És cselekedtek is. E hó 19-én tartott gyűlésükön megalakították a helyicsoportot. Persze, ott is akadtak olyan „jóakaratu“ „munkásbarát“ felebbvalók, akik kézzel-lábbal iparkodtak lebeszélni a munkástársakat a szervezkedésről, a vasuti munkások országos szövetségéhez való csatlakozástól, hanem hát mind ez kárba veszett fáradság lón. Ott is akadtak olyanok, akik előhozakodtak azzal, hogy a szentkoronások szövetségéhez csatlakozzatok, mert hiszen annak az élén „nagy urak“ állanak, de bizony ez sem használt. Azt mondták erre kisvárdai munkástársaink, hogy köszönik a szives meghívást, de ők nem akarnak az urakkal egy tálból cseresznyézni, mert meglövik őket a magjával.

Az öntudatos szervezkedésnek tiszteletreméltó megnyilatkozása volt a kisvárdai munkástársak csatlakozása. Félemlítés, bolondítás nem használ ott, ahol az öntudatos szervezkedés lavinája megindul: elsöpör ez minden bozótot, akadályt és feltartóztathatlan erővel halad a maga útján.

A szárnyas kerék birodalmában a fehér rabszolgák elnyomott kasztjában óriási tért hódított a szervezkedés eszméje. A rabszolgák öntudatra ébredtek és meggyőződtek arról, hogy évtizedeken át tartó nyomoruságuk, kizsákmányolásuk rabigáját csak a szervezkedés hatalmával törhetik ösz-

sze, csak a szövetkezés, az összetartás erejével rázhatják le a nyakukról.

Amint tavasszal, olvadáskor megtelnek vízzel az alsó rétegek erei és nem kell egyéb, csak vesszőnek a leszurása, hogy nyomában fölfakadjon a talajviz: úgy megtöltötte már az a munkásság rétegét a szervezkedés vize és nem hiányzik más, csak egy vessző leszurása és fölbuggyan a víz. Ezt a vizet már nem tudja kiszáritani a terrorizmus szirokkója, az elbolondítások verőfény-játéka, mert ennek forrását a nyomoruságok végtelen tengere táplálja. A víz nöttön, megrapeszti a felsőrétegeket, előtör, forrásokból patakokat, patakokból folyókat, folyamokat és végre majd tengert alkot, amely elborít, egyenlővé tesz mindent.

Csak nyissunk utat a forrásoknak! Csak azon legyünk, hogy a rétegek alatt rejlő víz mihamarább előtörjön, egyesüljön. Ez a kötelesség olyan föladatot ró reánk, amelynek teljesítését egy percre se szabad halogatnunk. Vessünk csak egy pillantást az alábbi statisztikára.

Magyarországon az összes vasutaknál alkalmazottak száma a következőképpen oszlik meg:

Hivatalnok	7.651
Altiszt	13.430
Nő	500
Szolga	26.559
Munkás	44.561
Összesen	92.701

Mit látunk ebből? Azt, hogy az összes vasutaknál lévő alkalmazottaknak körülbelül felét a munkások teszik. Az egyes osztályok között óriási számban szerepelnek azok, akiknek anyagi és erkölcsi érdekeit csak a szervezkedés ereje támogathatja, akik csak az öntudatos szervezkedés útján haladhatnak előre, akik csak ezen az uton juthatnak célhoz.

Már most hogyan oszlanak meg ezek a munkások:

Az általános igazgatásnál	269
A pályafentartásnál	24.206
A forgalomnál	7.421
A műhelyekben	11.873
Anyag- és leltárkezelésnél	786

munkás működik.

Ebből a félszázezer munkásból ma még mindössze 15 ezer munkás van a szövetségünkben. Hol van a többi, hol van körülbelül 30 ezer munkás? Ezeknek nem fáj a nyomoruság, ezeket a megelégedés altatta el, ezeknek nincs közös céljuk? De igenis, van!

A nagyobb állomásokon, a műhelyekben már mindenütt vannak szervezkedési gócpontok és azok körül csoportok és befizetőhelyek. A szervezkedés munkája minden vonalon tért hódított, de még nem jutott el mindenhová. Az országban az apró helyeken szanaszét még 30 ezer munkás dolgozik és várja a szervezkedést, az alkalmat, a lehetőséget arra, hogy szervezkedni tudjon.

Munkástársak! Vegyük kezünkbe a szervezkedés lobogóját és induljunk el vele mindenfelé. Alapszabályaink értelmében ott, ahol a tagok száma a harmincat meghaladja, ott *alakítsunk helyicsoportot*, amely vezetőséget választ és így érintkezik a központtal; ahol a tagok száma csak a tizet haladja meg, ott *alakítsunk befizetőhelyet*, amely bizalmiférfit választ és ennek az útján tartja fent az érintkezést a testülettel és a központi vezetőséggel.

Ragadjunk meg minden alkalmat, használjunk föl minden vasárnapot, szabadságot, munkaszünetet arra, hogy mindenütt, ahol vasuti munkások élnek, helyicsoportot vagy befizetőhelyet alakítsunk. A cél megérdemli a fáradságot: minden taggal az összesség ereje növekedik. Növeljük ezt az erőt, hogy győzelmünk annál könnyebb legyen.

Munkástársak, föl a munkára, föl a szervezkedésre! A terrorizmus minket meg nem rémit, a rémitgetés vissza nem tart, a csábítás el nem

térít, mi előre megyünk, mi győzni fogunk. Nyissátok meg az erők forrásait, hadd bugyogjon elő, hadd törjön föl színre, hadd öntsön el mindent a tenger, a mi erőnknek hatalmas tengere!

A Máv. szolgák szervezkedése.

Bocsásson meg nekünk gróf *Batthyány* Tivadar ömeltósága, hogy ismét tollhegyre vesszük az ugynevezett Szentkoronás Szövetséget, még pedig ezuttal se azért, hogy dicsérjük. De nem tehetünk róla, hogy valahányszor egy-egy vasutas-réteg mozgalmaról emlékezünk meg, azt a szövetséget mint az igazságos és jogos mozgalom akadályát kell megemlítenünk. Nem a mi hibánk, hanem az ugynevezett zsirondista szövetség szervezetének és szellemének a hibája.

Itt vannak például a Máv. szolgák. Több mint 22.000 tagból álló réteg, valamennyi nehéz, fáradságos, testet törő, lelket ölő munkát végez és fizetése amellet olyan lázítóan csekély, hogy szinte összeesapja kezét ámulatában az ember, hogy hogyan bír ennyiből megélni a nagyobbbrészt családvasutas-proletár. A Máv. szolgák eddigelé minden mozgalomnak és minden szervezkedésnek az öntudatlan teherhordozói voltak.

Ők voltak a „nép és katonaság“. Ők éljeneztek, ők lelkesedtek, ők tapsoltak és ők fizettek. De egyebet nem tettek. És az érdekükben sem tett senki semmit. Az 1904. éves „fizetésrendezés“ inkább rontott a helyzetükön, semhogy javított volna. A Klub által kidolgozott szolgálati szabályzat szintén előkelő megvetéssel intézi el a szolgák dolgát. Azok csak hadd dolgozzanak és nyomorogjanak tovább. Ez az ő sorsuk, amin nem lehet változtatni.

Hasonló szellem hatja át a Szentkoronás Szövetséget is. Azzal a különbséggel, hogy ott legalább szép szavakkal lakatják jól a szolgaszemélyzetet. De ezzel még fájdalmasabb és kétségbeesőbb a helyzetük, mert

egy csalódással gazdagabbak. Szép szavakkal, zsiros ígéretekkel a szolgák nagy részét a följobbvalók beteretelték abba a szövetségbe, ők teszik a tagok zömét, ők fizetik véres-verejtékkel keresett filléreikből a járulékok javarészét, de azontul nem törődik velük senki sem.

Csak érthető ilyen körülmények között, hogy a szolgák sincsenek megelégedve a koronás-szövetség működésével és ha nem is gondolnak külön szervezkedésre, *tömegesen csatlakoznak a Vasuti Munkások Országos Szövetségéhez* és teljesen *független*, talpig-izig *békés* mozgalmat indítanak meghatóan szerény kívánságaik elérése céljából.

Ennek bizonyítéka a következő felhívás is, amelynek közzétételére három állomás szolgaszemélyzete kérte föl lapunkat:

Fölvívás

az összes Máv. váltóőrökhöz, kocsirendezőkhöz, állomásmálházókhoz és lámpakezelőkhöz.

Tisztelettel fölvívjuk a föntirt összes kartársakat, csatlakozzunk és tömörüljünk mindnyájan különbség nélkül, hogy fájdalommas helyzetünk részére enyhülést keressünk és találjunk. Kéréseinkkel járuljunk oda tisztességes magaviselettel, ahova kell. Mi nem akarunk semminemű sérelmet elkövetni, csak azt akarjuk kérni mindnyájan, ami minket is megillet.

Kéréseink a következők:

1. Szolgálatban levők órapénzben részeseüljenek.
2. Nyugbértünk 1 év 1½-be számítottáék utánfizetés révén.
3. Egy pár szolgálatbeli csizma két évenként.
4. Évenként egy szolgálatbeli zubbony engedélyeztessék.
5. Két évenként egy szolgálatbeli csizmanadrág.
6. Szabadságunk szabályoztassék és azt külön indokolás nélkül megkaphassuk.
7. Többször hallottuk hangoztatni azt, hogy a mi szolgálatunk nem terhes. Intézenek tehát kérdést, hogy ki hajlandó a vonatkísérők közül állomásbeli szolgálatot, bármelyiket a föntirtak közül vállalni olyformán, hogy kölcsönösen átminősítettnek,

A „MAGYAR VASUTAS“ TÁRCÁJA.

Kik az összeesküvők?*

*Halld, halld, te vak, dolgoz tömeg,
Egy titkot tárok föl neked:
Míg te gyanútlan dolgozol,
Más összeesküvést kóhól,
S amerre jársz, s amerre kelsz,
Sok összeesküvéstre lesz.
Kik ők s kik ellen törnek ők,
A gonosz összeesküvők?*

*Nézd kényruralc kevély lakát,
Függöny takarja ablakát,
Ott ama függönyök megett
Szóvik a titkos terveket,
Ott él pár cselszövő család,
Ott fő sok terv, sötét, galád.
A te vesztedre törnek ők,
A gonosz összeesküvők.*

*Szegény nép, szenvedsz szótlanul,
És verejtéked porba hull,
És legszebb terved füstbe száll,
És merre jársz, csak pusztá vár,
És munkád, eszméd mit sem ér,
És nem tudod okát: miért?
Hej, ők okozták, ők, csak ők,
A gonosz összeesküvők.*

* Most, hogy jobbról-balról is azt sugják a szervezkedő vasutasok fülébe, hogy „járatók“, állomásmálházók tartjuk leköszölni Palógyi Lajosnak ezt a gyönyörű és tanulságos költeményét.

*Mert összesítgtek az urak:
Mindent maguknak tartanak.
Gyermekeik, bár ostobák,
Nyerjenek rangot, koronát.
És minden dísz és hatalom,
És minden díj és jutalom
Örökös bitorlói ők,
A gonosz összeesküvők.*

*Bármily dicső is hű fiad,
Csak sorvad baj, nyomor miatt.
Míg sok alanti csúf kölyök
Urrá lesz a világ fölött.
És a sok bárgyut és hülyét
Polera csempészik gaz szülék.
Igy játszanak ki téged ők,
A gonosz összeesküvők.*

*Az összeesküvők azok,
A ranggal született gazok,
Kik élni ma sem engedik
A nép nemes, nagy gyermekit.
Kik bitorolják föld javát,
Mit isten millióknak szánt.
A született vezérek ők,
A gonosz összeesküvők.*

*Az összeesküvők azok,
A kincs révén hatalmasok,
Kiket nem szellem, ész emel,
Kalmárság vitt magasba fel,
A kik kitérják a nagyot,*

*Mert égi kincseket kapott.
Állsincs szemfényvesztői ők,
A gonosz összeesküvők.*

*Az összeesküvők azok,
A rangcsempésző ravaszok,
Kik az igaz bölcsék helyett
Hajhásznak dísz, magas helyet.
A kik bujkálva fölfelé,
Hajlongva lépnek trón elé,
A rang kapaszkodói ők,
A gonosz összeesküvők.*

*S mind összeesküvők azok
A cudarok, a pimaszok,
Kik a munkát nem tisztelik,
Lángészre fogukat fenik.
Ők isten ellen küzdenek,
Az irigyek, a kicsinyek,
Rendbontók s lázítók csak ők,
A gonosz összeesküvők.*

*Mert van e földön egy örök
Isteni rend minden fölött:
Hogy az legyen köztünk vezér,
Ki mindnyájunknál többet ér!
Bujtogató és lázító,
Ki úr, bár szolgának való.
Ők, a méltatlan rangnyerők:
A gonosz összeesküvők.*

Palógyi Lajos.

Ebből ki fog tűnni, minő az állomásbeli és milyen nehéz a vonatkísérők szolgálata.

A főt említett kéréseink elérésére szolgáló szervezkedésre Budapestet jelöltük ki mint központot.

Elhatároztuk, hogy a szervezkedésre gyűlést tartunk és minden szervezkedésre helyi csoportot kérünk, azonkívül a szövetségnek azonnal bejelenteni sziveskedjenek a csatlakozást.

Értesítjük főt felsorolt Kartársainkat, hogy mi, petrosényiak, brassóiak és kolozsváriak Lázár Béla váltóórt biztuk meg azzal, hogy ő vegye át az összes beérkező csatlakozásokat vagy észrevételeket.

Kérjük tehát, hogy minden ilyen levelet őhozzá intézzenek.

Kartársi szeretettel és tisztelettel

a petrosényi, brassói és kolozsvári
állomás-személyzet megbízásából
és nevében:

Lázár Béla
váltóór, Petrosény.

A legmelegebb szeretet és rokonszenv erejével kísérik a felsorolt szolgálók mozgalmát és tőlünk telhetőleg anyagilag és erkölcsileg támogatni fogjuk. A három állomás alkalmazottai azzal a kéréssel is fordultak a Szövetség Központjához, hogy az előkészítő lépéseket megtegye a budapesti naggyűlés megtartásához. Ezt a megbízást is készséggel teljesíti a Szövetség, de előbb be kell várni a többi állomás csatlakozását és véleménynyilvánítását a felsorolt kérélmeket illetően, nehogy a mozgalom ferde irányban haladjon vagy kudarcot valljon.

A helyi csoportok vezetését és összes szervezett munkatársainkat pedig arra kérjük, hogy ezt a felhívást adják át elolvasás végett a felsorolt szolgálóknak és hívják föl őket a csatlakozásra.

Olvasóinkat felkérjük, hogy a lapunknak szánt összes leveleket ezentul így címezzék: *Magyar Vasutas* szerkesztősége, Budapest, VII., Rottenbiller-utca 1, I. em. 10. A szövetség központjának címe a régi marad.

Az iszonyat.

Írta: **Levis Morrison.**

— Ön tehát elhagy bennünket? — kérdezte tölem a nyomorék.

— Igen, el kell mennem. Hétfőn reggel Marseilleben kell lennem és ezért az esti 10 óra 50 perces vonattal utazom. Ez igen kényelmes vonat... De hiszen ön ismeri, mert ha nem tévedek, balesete előtt ön a Lyon—Páris—marseillei vonaton volt alkalmazva?

A béna ember behunyta szemeit, hirtelen nagyon elsápadt és mormogta:

— Igen, ősmérem... Ó igen...

Nagy könyvek folytak le arcáról. Azt hittem, hogy csak a visszaemlékezés egykori hivatására, lágyította el ennyire s ezért így szóltam hozzá:

— Óh, önnek igazán szép és érdekes foglalkozása volt.

A nyomorék reszketett, béna teste heves erőltetéstől feszült meg, mintha újra fel akart volna egyenesedni és remegő ajkakkal tiltakozott állításom ellen.

— Óh, uram, csak azt ne mondja, hogy szép foglalkozás... Inkább iszonyu és rémséges foglalkozás... Ön nem ősmérem engem közelebről, de tegyen nekem egy sziveséget... válaszsa bármelyik vonatot, csak a 10 óra 50-est ne.

— Miért ne? — kérdeztem mosolyogva, — ön babonás?

— Nem vagyok babonás... De én vagyok az a vonatvezető, aki a 17-es vonatot

SZEMLE.

Gróf Batthyány válasza.

Augusztus 6-án megtartott nagygyűlésünk határozatának megfelelően kérdést intézett a gyűlés elnöksége gróf Batthyány Tivadarhoz, a szentkorona-szövetség elnökéhez, továbbá Vázsonyi Vilmos és Bakonyi Samu képviselőkhöz, mint azon szövetség jogtanácsosához, hogy azonosítják-e magukat a vasutasok önrendelkezési joga és vélemény-szabadsága ellen intézett ama brutális támadással, amelyet Lengyel Zoltán, aki szintén ügyésze annak a szövetségnek, július 22-én elkövetett.

Vázsonyi Vilmos és Bakonyi Samu eddig nem feleltek. Jogunkban áll tehát ezt a történetet úgy magyarázni, ahogy akarjuk. És ott, ahol a két ur valamelyikével találkozunk, például a *Konsum* igazgatóságában.

Gróf Batthyány Tivadar azonban felelt. Előbb egy levelet küldött, amelyben bejelentette, hogy nyilvánosan, még pedig a *Független Magyarország* című lap hasábjain fogja megadni a választ.

Ez a nyilvános válasz a F. M. augusztus hó 21-iki számában meg is jelent. Az izlésről tudvalevőleg nem lehet vitatkozni. És azért nem foglalkozunk hosszabban azzal a kérdéssel, hogy a gróf ur, aki elvégre teljesen intakt ember, hogy állhat összeköttetésben egy lappal, amelyről a legocsmányabb tisztességtelenségek sülték ki? A szentkorona-szövetség elnöke hogyan választhatja közlönyének azt a lapot, amelyről kisült, hogy a villamos alkalmazottakat elárulva, megrevolvezte a közuti vasutat és a Máv. igazgatóság zsoldjában állva, egyenkint és együttesen elárulja a vasutasokat, akiket a hálójába kerít.

Ez — mint mondtuk — izlés dolga. Nem is fessegetjük tovább. De egy tévedését helyre kell igazítanunk a gróf urnak. Azzal indokolja meg, hogy abban a lapban válaszol, mert egy nyilvános vasuti munkás-gyűlés intézte hozzá a kérdést, ő tehát nyilvánosan felel. Itt van a tévedés. Azoknak kell válaszolni, akik kérdeztek. Már pedig a F. M. című lapot a vasuti munkások megvetéssel dobják el és nem olvassák. A gróf ur választ tehát éppen azok nem kapják kézhez, akik hozzá a kérdést intézték. Ha egyenesen a kérdezőknek felel a gróf, lapunk kötelességének tartotta volna, a választ szó szerint leközlölni és így

vezette az 1894-ik évi július 24-iki katasztrófa alkalmával. Ez a rémes eset annyira meggyökeresedett bennem, hogy többé semmi sem képes emlékeimből kitörölni...

... Szabályszerű időben hagytuk el a lyoni pályaudvart és mintegy két óráig mentünk... Azon a napon rekkenő hőség volt. A gép dobogóján a levegő, a nagy gyorsaság dacára, melylyel haladtunk, — forrón és tikkasztón csapott az arcunkba. Igazi zivatáros idő volt.

Hirtelen elsötétedett az égen minden, mintha villamos lámpát oltottunk volna el egy fordítással. Egy csillag se volt látható. Eltűnt a hold, csak nagy villámlások szakították meg az éjszakát, oly vakító fehér világossággal, hogy az utána beállott sötétség koromfeketének tetszett. Mondtam a fűtőnek:

— No, most mindjárt esik.

— Bár esne, — válaszolt ez, — hiszen már nem lehet kibírni ebben a sötökemenében. Vigyáznunk kell a jelzésekre.

— Csak bizza rám, én vigyázok.

Oly erősen menydörgött, hogy nem hallottam sem a kerekek robogását, sem a gőzgép bugását.

Az eső még mindig nem indult meg, de a vihar közeledett. A vihar irányában mentünk, csaknem azt lehetett hinni, hogy utána futottunk.

Ha mindjárt nem is gyáva az ember, mégis különös érzés fogja el, amidőn viharban örült módon száguld tova vele az acélparipa.

Előttünk — alig száz méternyi távolság-

az összes kérdezők megkapták volna a választ is.

Magáról a válaszról igazán nem sokat mondhatunk. A gróf ur annak a híres Bodónának a példáját követi, aki mindig másról beszélt, valahányszor a bor árát kérték tőle. Az egyenes kérdésre a gróf ur nem ad egyenes választ. Olyan kétértelmű kifejezéseket tesz, mint ha kártyavető asszony volna. „Ha igazat mondott Lengyel — ugymond — akkor — igaza van; ha nem mondott igazat, akkor — nincs igaza!” Ezt körülbelül mi is tudjuk. De azt kérdezzük: igaznak látja, tudja-e a gróf ur Lengyel Zoltán bevádoló rágalmaival. Erre a kérdésre nem kaptunk választ.

A második kérdésre, hogy a vasutasok egyesülési jogának csorbításáról mi a véleménye gróf Batthyáynak, a gróf ur már világosabban, de még mindig nem elég egyenesen és minden félreértést kizáróan felel.

Elnmondja a saját véleményét a vasutasok egyesülési jogáról, amely elég tiszteletre méltó és józan lehet, de nem kezezi a kérdés tárgyát. Ellenben szeretetteljesen becézgeti és dicséri Lengyel Zoltánt, aki pedig egyenesen kimondta, hogy: „Remélem, ez (a vonatkísérők önálló szervezkedése) nem fog nekik megengedtetni, meg fog nekik tiltatni.” Lengyel tehát — mint számtalanszor kifejtettük — durva és gonosz támadást intézett a vasutasok egyesülési joga ellen. Erről nem beszél a gróf ur válasza. Erre a bünére Lengyel Zoltánnak a gróf ur a baráti elvtársi szeretet köpönyegét borítja.

Ne csodálkozzék ezek után gróf Batthyány Tivadar ur, ha minden fogadkozás dacára őt sem mentjük fel a Lengyel Zoltán támadásaival való bűnrészesség alól.

Még egyet. A gróf ur felhasználja az alkalmat, hogy egyet üssön a *Magyar Vasutas*on, amelynek a hangját nem helyesli. Igen hizelgő, jank nézve, hogy a gróf ur figyelmesen olvassatja lapunkat. Reméljük, haszonnal forgatja. Bár kitűnik megjegyzésből, hogy nem elegendő megértéssel kíséri lapunkat. Ha mi türelmi bárcások volnánk vagy a talpnyalást tüztük volna ki célunkul, akkor mi is bársonysima hizelgésekkel és langyos imádsággal tölténék meg hasábjainkat. De mi független, harcoló és bíráló lap vagyunk, amely elszántan küzd az elnyomatás és jogfosztás ellen, bárholnan eredjen is, és keményen, szabad szájjal

ban — egy villám csapott le a földre és még lángolt a szemem előtt, amidőn egy borzasztó dörgés hallatszott, aztán még egy, oly rémitő, oly szívet remegtető, hogy szemem lecsukódott és én lerogytam.

Igy feküdtem néhány pillanatig, teljesen öntudatlanul. El voltam kábulva, le voltam sujtva és úgy eltompultam, mintha egy óriási ütést kaptam volna a nyakamba.

Végre magamhoz tértem. Még mindig háttammal a falhoz dölve feküdtem.

Ugy éreztem magam, mintha száz mértföldnyi utról tértem volna vissza. Fel akartam kelni, nem tudtam. Lábam merevek, erőtlének voltak. Azt hittem, hogy elestem, kor valamely tagom eltört, De nem éreztem semmi fájdalmat. Megpróbáltam kezemmel támaszkodni, de karjaim élettelenül csüngtek alá oldalaimon.

Egész el voltam kábulva a rendkívüli érzés következtében, hogy karjaim és lábam ugyszólván már nem voltak enyéim, hogy többé nem tudtam nekik parancsolni, vagy hogy azok többé nem akartak nekem engedelmességni... hogy élettelen, erőtlén tárgyak voltak, éppen mint a ruháim, melyeket a szél mozcgatott... Nem tudom, hogy minő érzés, vagy minő erő akadályozott meg abban, hogy a szememet felnyissam.

Teljes gőzzel haladtunk, a vihar még mindig tombolt, de kevesebb erővel és inkább távolról. Esett az eső. Hallottam, amint pattogva hullott az acéla. És meleg cseppeket éreztem arcomon. Kábultságom lassankint elmúlt, csak nagyon fáradt vol-

Felkérjük összes munkástársainkat, hogy a szerencsétlenül elhalálozott néhai Székely Lajos (Bazil) munkástestvérünknek hátrahagyott családját segíezzék. Különösen felhívjuk a helyi csoport tagjait a segítségnyújtásra, már annál is inkább, mert mihozzánk legközelebb álló munkástestvérünk családját segíezzük. Minden munkástársunk tartsa szem előtt, hogy: „na nekem, holnap neked“.

A segélyek Szabó István címére, Ústökös-utca 9. szám alá küldendők.

A szegedi helyi csoport vezetősége.

Egy lépéssel előre!

Szövetségünk fejlődése egy nagy lépéssel jutott előbbre. Az alakulásnál — mint ismeretes — csak a szűkebb magyarországi vonalak mentén alkalmazott vasutasok csatlakozhattak a szövetséghez, a horvátországiak ellenben nem, mert Horvátországnak belügyi téren teljes az autonómiaja és így ott külön kellett fölterjeszteni az alapszabályokat jóváhagyás céljából. Ez meg is történt hónapokkal ezelőtt.

Mint most Zágrábból írják lapunknak, hogy horvát alapszabályainkat a zágrábi országos kormány jóváhagyta, csupán a jóváhagyási záradék formalitása szükséges és akkor megkapjuk a szentesített horvát alapszabályokat is. A korvát kormány az eredeti alapszabályokon némi változtatásokat ejtett meg, amely Horvátország belügyi önállóságát juttatják kifejezésre, egyebekben azonban a szövetség lényegét nem érintik.

Igy rövid idő múlva megalakulhat szövetségünk zágrábi kerülete is, amely egész Horvátországban helyi csoportokat alakíthat és besorozza külsőleg is a harcolók nagy táborába a Horvátországban szolgálatot teljesítő testvéreinket is, akik belsőleg amúgy is küzdőtársaink a vasutasok egyetemének jogaiért és szabadságáért.

Jogfosztás.

A déli vasut egynémely hivatalnok a munkások jogainak és szabadságának a tiszteletbentartásánál a Máv. főembereinek a példáján indul. Még pedig a lehető legocsmányabb példakon. Így Sziszekről azt a jelentést kapjuk, hogy az osztálymérnökség az ottani vasuti alkalmazottakat presszióval tartja vissza a szövetségbe való belépéstől. Erőszak, fenyegetés és mindenféle fajtája a szelid nyomásnak szerepel a napi-

értünk. Nem tudom, miért kezdtem el ordítani:

— Megállj! megállj!

Mert ki hallhatott engem? Mindinkább közeledett. Minden meghalt bennem, csak agyam működött. Ez pedig ugyanazon horzalmat élte át, amelyet a szemeim, melyek láttak a sötétben, amelyet füleim, melyek minden neszt hallottak, noha a kerekék örülten csikorogtak, amelyet akarateröm, amely örületes parancsokat osztogatott, hasonlóan egy hadvezérhez, aki katonáit akarja összegyűjteni visszavonuláskor.

Közeledett, egyre közeledett. Most már csak ötszáz méter... most már csak háromszáz... árnyak futottak a vágányon... most már csak száz... száz méter... ez volt a vég... az összeütközés... a vérfürdő... a kisiklás...

Óh uram, aki ezt nem látta...

Egy romhalmaz alatt tértem magamhoz. Iszonyu ordítás hallatszott az éjszakában. Láttam a mezőn futkosó embereket, akik lámpákat hordtak, láttam embereket, akik karjaikban sebesülteket emeltek fel, láttam csonka, véres testeket, fájdalomtól eltorzult arcokat, haláltól megmerevedett szemeket...

Láttam és hallottam mindent. Én magam nem gondolkodtam, nem is kiáltottam segítségért.

Két vasgerenda között, amelyek fejem felett kereszteződtek, — oly közel, hogy ajkaim elérték, — szemléltem az égnek egy darabját, egy tiszta részecskéjét, amelyen egy kis kedves, tiszta csillag ragyogott.

renden. Borsót hányának a falra, ha az am. urainak sokat prédikálnánk arról, hogy o szegény ember joga is épp olyan szent és sérthetetlen, mint az aranygallérosoké. Nem is hozzájuk intézzük a szót, hanem szervezkedni óhajtok testvéreinkhez, akiket felszólítunk, hogy minél erősebb ellenségeink harca Szövetségünk ellen, annál buzgóbban és lelkesebben támogassák, annál erélyesebben toborozzanak új híveket a mi becsületes és független szövetségünknek. Csak ilyen módon lehet csuffá tenni ellenségeink akadékoskodását. De így biztosan!

A déli vasutasok országos értekezlete.

A Déli vasut magyarországi vonalain alkalmazott testvéreinknek vasárnap délelőtt megtartandó országos értekezlete minden tekintetben sikeresnek ígérkezik. Már eddig is olyan nagy számban jelentkeztek a kiküldöttek, hogy az országos értekezlet teljes joggal mondható a déli vasuti alkalmazottak illetékes képviselőitén. Részt fognak venni az értekezleten mint vendégek az osztrák déli vasutasok is, akik egytől-egyig benne vannak a céltudatos szervezetben.

Szövetségünk a Déli vasut magyarországi üzemvezetőségéhez intézett átiratára az értekezleten résztvevők szabadsága és szabadjegye dolgában a következő választ kapta:

6080/A. sz.

A Vasuti Munkások Országos Szövetsége tekintetes központi vezetőségének

Budapest.

Hivatkozással f. évi augusztus hó 7-én kelt levelére van szerencsénk értesíteni, hogy hajlandók vagyunk mindazon munkásainknak, kik rendszeresített állásban vannak s kiknek ez okból szabadságra szükségük van, amennyiben a vasuti munkások országos szövetsége központi vezetőségének f. évi augusztus hó 26-án Budapesten tartandó értekezletén részt óhajtanak venni és e célból tőlünk szabadságot kérni fognak, a jelentkező munkások állomási helyének távolsága szerint 1—3 napi szabadságot és szabadmenetjegyet engedélyezni.

Az üzletigazgatóság helyett:

Wufka.

Látni való, hogy a Déli vasut üzletigazgatósága minden babonás félelemtől és korlátolt munkásgyűlölettel menten, elismerést érdemlő lojalitással és előzékenységgel intézte el szövetségünk kívánságát. Ez remélni engedi, hogy ha továbbra is hasonló józanságot tanúsít a Déli vasut, akkor minden keserűségtől és konfliktusoktól megmarad óva a munkaadó-intézet és az alkalmazottak viszonya. És ilyenképpen az „idegen“ Déli vasut mintaképp szolgálhat a hatalmas Magyar államvasutaknak.

Az országos értekezletre egybegyűlő Déli vasuti testvéreinket egyébként meleg szeretettel üdvözljük, tanácskozásiainknak és határozatainknak teljes sikert kívánunk. Legyen ez az országos értekezlet jelentős lépés a magyarországi vasutasok becsületes és független szervezkedésének előrehaladásában és helyzetük javítására irányuló mozgalmában!

Vasutassors.

Nincs hét, hogy a vasut ne gyilkoljon, nyomorékká ne tegyen egy csomó vasutast. Az éhbérekkel küzdő rabszolgák, a milliókat jövedelmező üzlet páriáinak katasztrófáiról most a következő jelentések számolnak be.

Békéscsábáról jelentik: A Gyuláról délután 4 óra 12 perckor induló motoros-vonat gépjének egyik csőve mindjárt az elindulás után elromlott és szelelni kezdett. Zima Károly, a motor vezetője nem állította meg a vonatot, hanem kiállt a gép lépcsőjére és azon leguggolva vizsgálta a kocsiján levő cső működését. Mig aztán ott a lépcsőn leguggolva figyelt, a vonat gyorsan közeledett a Bodoky-tanya mellett elhúzódó kis elővizesesatorna vashidjához. Háttal

lévén fordulva a hidhoz, nem vette észre Zima a pillanatról-pillanatra közeledő veszedelmet, ott maradt künn a lépcsőn és a robogó vonat teljes erejével neki vitte a hid vaskorlátjának. Egy pillanat múlva Zima Károly szétzuzott koponyával, holtan feküdt a sinek mellett. Fejét csaknem letépte a törzséről a gyilkos hidkorlát. Zsilinszky György, a fűtő visszavezette a motort Gyulára, hogy hírül adja társának borzalmas halálát. Gyuláról azonnal értesítették a csabai állomásfőnökséget, ahonnét Szemere Kálmán állomásfőnök egy kisegítő géppel a helyszínre sietett és azzal hozták be Csabára a vezető nélkül maradt motorost és utasait.

Az áldozat kint maradt még az ut porában. Az este hat órakor Csabáról Nagyváradra induló vonat még ott találta az agyonzuzott embert vérbe fagyottan. A vonat meglassította futását és az utasok rémülve látták a véres lepedővel leterített emberronsot, amint a tanyák népe körülállta néma részvétellel. A gyulai hatóságok vaskalaposága este hétig nem intézkedhetett az áldozat el-távolításáról, mert nem tudta, hogy a szerencsétlen hány éves és milyen vallású volt! Hét óra felé végre Kovács Károly dr. gyulai városi orvos és Bessenyei Vendel rendőr-alkapitány kiszálltak a katasztrófa színhelyére és hazaszállították a halottat Csabára. Győrött Zsebedics József vasuti munkás egyik vasuti szerkocsira szentet rakott fel Ponty Rezsővel. A kocsij mellé egy létrát állítottak és Zsebedics a legfelső fokon állva, hogy a szeneskosár jobban elérjen, kissé előlalt, kifelé lépett, miközben hirtelen leesett és súlyos zúzódásokat szenvedett. Állapota súlyos, de nem életveszélyes.

Verbáson Kleinherz Mayer vonatvezető a vasuti kocsikat akarta összekapcsolni. Lába beleakadt a sinekbe és elesett, miközben a vonat megindult és keresztül ment rajta. A bal lábát elvágta a kerék, a jobbat összetörte.

Szombaton délután 4 órakor a Rákospalota-ujpesti vasut államason Haizinger András szénmunkás tolatás közben két kocsij ütközése közé került s eszméletlenül rogyott a földre. Itt akadtak rá társai. Sérülése oly súlyos volt, hogy kórházba szállítás közben meghalt.

Veszteségünk.

Világi Antal, aki a Máv. gödöllői osztálymérnökségénél dolgozott mint asztalos, 1906. évi augusztus hó 10-én meghalt. Világi Antalt a vasuti munkások szervezési mozgalmának munkájából illeti az oroszlanrész. A munkában önfeláldozást és fáradhatatlan buzgalmat tanúsított mindaddig, míg a proletárbetegség lehetetlenné nem tette, hogy családjaért és a munkásságért küzdjön. 37 éves korában halt meg, két gyermeket és özvegyet hátrahagyva.

Folyó hó 12-én, vasárnap délután volt a temetése, melyen Budapest és környékének vasuti munkásai tanujelét adták annak a tiszteletnek, amit egy igazi harcos megérdemel. Jelen voltak az összes helybeli műhelyek és szolgálati ágak munkásai nagy számban.

A végtisztességen a vasuti munkások dalárdái „Miért oly borús...“ című gyászdalt elénekelték, ennek elhangzása után Schneider András munkástársunk (Istvánbeli főműhely) lépett a ravatalhoz. Az elhunyt utolsó kívánsága az volt, hogy pap ne legyen a temetésén. Schneider munkástársunk szép és megható szavakkal bucsuztatta el a halottat. Az özvegyhez és gyermekekhez fordulva, vigasztalta őket, hogy merítsenek erőt az őket ért csapás enyhítésére abból, hogy a dolgozó munkáskéz és a munkásságnak becsületes szive nem fog elfeledkezni róluk. Schneider megható beszéde után a dalárdák gyászzakkorjái hangzottak fel. A tömeg, amelynek nagy része az utcán volt kénytelen maradni, mert az elég tágas udvarban nem fért el, négyes sorokban indult meg, hogy az elhunytat az utolsó útjára kísérje.

A Kalvária-térhez érve, a dalárdák még

egy gyászdal énekeltek s ezzel a temetőbe vitték és az enyészet ölébe fektették azt a Világi Antalt, aki igazán küzdött a testvériségért, a jogért és az igazságért.

Koszorut tettek a ravatalra: Vasuti Munkások Országos Szövetsége, Vasuti munkások szabad szervezete, Máv. Istvánfalvi műhely munkásai, Máv. Északi főműhely munkásai és a családtagok.

Nyugodj békében felejtethetetlen harcunk! Emlékedet megőrzi a szebb jövőért küzdő vasuti munkásság, melynek győzelmi babérokoszorujából a te sírodra is jut egy-két levél.

A beteg munkásokért.

A Máv. hivatalos lapjának egyik múlt évi számában a következő rendelet jelent meg:

164315
1905. Aic. szám.

Az adriai tengerparton tüdőbajosok kezelésére létesített „Klimatikus gyógytelep” igénybevétele a betegsegélyző pénztári tagok részére biztosítása.

Kapcsolatban a kereskedelemügyi miniszter ur ö nagyméltóságának a f. évi 39. számú „Hiv. lap”-ban közölt, a munkások helyzetének javítását tárgyozó folyó évi 47912/IV. számú rendeletének vonatkozó kijelentéséhez, értesítjük, miszerint az Adria tengerparton tüdőbajosok gyógykezelése céljából létesített klimatikus gyógytelepnek igénybevétele a betegsegélyző pénztár tagjai részére és pedig egyelőre kísérletképpen tíz (10) betegnek változtatva leendő gondozására biztosítottuk.

A gyógytelepre kizárólag csak a tüdőbajok kezdő stádiumában levő, tehát a teljesen meggyógyulás sikerével biztató és illetve esetleg oly más lábbalodó betegek fognak felvételt, kikre nézve valamely huzamosabb betegség, vagy kórházi kezelés után egészségük és testi erőik teljes visszanyerése érdekében a tenger melléki erősítő klimatikus gyógytelepnek használata pályaorvosilag feltétlenül nyilvánítatik.

A gyógytelepen való kezelés időtartama, becsülve azt az időt, amelyen át az illetők a betegsegélyző pénztári alapszabályok értelmében a pénztár terhére estek, legtovább 20 hétre terjedhet.

A gyógykezelésre való felvétel szolgálati uton előterjesztendő bélyegmentes kérvényben kérelmezendő.

A kérvény a közvetlen szolgálati főnök által haladéktalanul átadandó az illetékes pályaorvosnak, aki a betegség neme és előrehaladási foka (diagnózis) iránti véleményét a legszigorúbb lelkiismeretességgel kifejezni, illetve a kérvényre rávezetni és aziránt is nyilatkozni tartozik, hogy a betegnek a gyógytelepre utalását feltétlenül szükségesnek és sikerrel biztatónak, avagy mellőzendőnek, illetve szükségtelennek avagy már céltalanoknak véleményezi-e?

A pályaorvosi vélemény szigorúan bizalmas közlésnek tekintendő és arról senkinek közlést tenni nem szabad.

Ezután a közvetlen szolgálati főnök a kérvényre feljegyezni tartozik, hogy az illető tag a tényleges szolgálatból kizárva utaltatik-e avagy beteglétszámban áll és utóbbi esetben pontosan megjelöli, hogy az illetőnek mely alaptétel szerint, mely naptól kezdve folyósítatik táppénz s illetve, hogy meddig van igénye táppénzre, illetve gyógykezelésre.

Az ekként felszerelt kérvények az üzletvezetőség és illetve műhelyfőnökség által — saját véleményüknek is előadása mellett — az igazgatósághoz — Aic. ügyosztály jelzéssel — sürgősen felterjesztendők.

A felvétel iránt az igazgatóság határoz és a felvételre kijelölt tagok részére utalvány fog kiadást, melyet az illetők a gyógytelepen jelentkezés alkalmával annak vezetőségénél leadni kötelesek.

Minden általunk felveendő tagról — a név, hivatali minőség és állomáshely közlése mellett — a gyógytelep vezető orvosa, dr. Goldner Adolf (lakik Budapest, Tisza Kálmán-tér 2. szám) egyidejűleg értesítettni fog és a megállapodás szerint ez fogja — lehetőleg 8 napon belül — az illető tagot értesíteni, hogy mikor (mely napon) és hol jelentkezzen.

Ennélfogva az utalványt nyert tag köteles a vezető orvos értesítését otthon bevárni, viszont — nehogy az értesítés vétele után az elutazásban

akadályozva legyen — utasítjuk az üzletvezetőséget, illetve műhelyfőnökséget, hogy az utalványt a vétel után az illetőnek azonnal kézbesítsék s ezzel egyidejűleg lássák el a honállomástól Fiuméig és visszautazásra jogosító megfelelő szabadjegyekkel.

Közöljük továbbá, hogy a betegsegélyző pénztár a gyógytelepre utalt tagokért naponként és személyenként 3 korona ellátási és ezenkívül minden személy után hetenként 4 korona orvosi díjat fizetvén, ennek ellenében a tag megfelelő tiszta lakásra, elégséges és egészséges, gyógyrendszerinti étellemezésre és díjtalan orvosi felügyelet és gondozás élvezetére bir igénynyel.

A gyógytelepre utalt tagokat megillető táppénz, ha azt hozzátartozóik részére visszahagyni nem kívánják és saját kezeikhez való kiutalását beadott folyamodványukban határozottan kérelmezik, a közvetlen szolgálati főnök által szolgáltatandó adatok alapján történendő intézkedésünkhöz képest, a gyógytelep-vállalat által fog hetenként utólag az illetők kezébe kifizettetni.

Megjegyezzük, hogy a vállalatot az utalványon fogjuk felhatalmazni, hogy a táppénzt mely naptól kezdve fizesse ki a tagnak. A szolgálati főnökségek intézkedni kötelesek, hogy a táppénz általuk való kifizetése a megjelölt napon megelőzőleg beszünttettsék.

Végül megbizzuk a szolgálati főnökségeket, hogy a pályaorvosokat a jelen rendelet őket illető részére azon várakozásunk tolnácsolása mellett figyelmeztessék, mely szerint számítunk reá, hogy ő nagyméltóságának és illetve az igazgatóságnak az alkalmazottak érdekei iránt ápoló jóindulatu törekvéséből folyó ezen újabb kedvezmény jelentőségét felismerve, a maguk részéről is szigorú lelkiismeretességgel járuljanak hozzá, hogy abban csak a valóban ráutalt tagok részesíthessenek, kik munkaképességének visszanyerése e gyógy-mód folytán jogosan remélhető és illetve a cél elérésére a tenger melléki klimatikus gyógytelepet feltétlenül szükségesnek találják.

Leközlöttük ezt a rendeletet egyrészt azért, hogy ország-világ lássa, milyen szűkeklően mérjük a Máv-nál a beteg alkalmazottak jussát is. Az ország egyik legnagyobb betegsegélyző pénztára, közel nyolcvanezer taggal, csupán tíz tüdőbeteg tagnak juttatja a gyógyulás lehetőségét. A többi pedig és szomorúan nagy a Máv alkalmazottai között is a tüdőbetegek száma, könyörtelenül ki van szolgáltatva a biztos pusztulásnak. Másrészt célszerűnek tartottuk a rendelet közlését azért, mert munkástársaink közül sokan fordultak hozzánk felvilágosításért, van-e joguk a szanatóriumban való felvételre és milyen módon kérjék a felvételüket. A rendelet megadja a kellő felvilágosítást.

SZÖVETSÉGI ÜGYEK.

A Vasuti Munkások Országos Szövetségének hivatalos közleményei.

A szövetség központjának telefonszáma 76-01.

A Szövetség térfoglalása.

Szövetségünk nemcsak a máv. alkalmazottak és a többi nagy vasutak alkalmazottait szervezi, hanem örvendetesen tért hódít a helyi vasutak és városi villamos vasutak alkalmazottai között is. Csak nemrégiben csatlakoztak nagyváradi helyi csoportunkhoz a nagyváradi városi villamos öntudatra ébredt alkalmazottai. Most pedig jóleső örömmel adhatunk hírt arról, hogy a miskolci és diósgyőri villamos vasut alkalmazottai jelentették be szövetségünkhöz való csatlakozásukat. Most folynak a beiratkozások és olyan lelkes a hangulat derék villamos vasuti testvéreink között, hogy remélhetőleg valamennyien, egytől-egyig tagjai lesznek szövetségünknek.

Erre a helyes és dicséretes elhatározásra villamos vasuti testvéreinket nemcsak józanágunk és bátor szívük, hanem helyzetük helyes megismerése is birta. Valóságilag megdöbbenőek testvéreink munkaviszonyai. Napi 17-18 órai szolgálat után van — négy órai pihenőjük, de ez sem bizonyos mindig. Mert van eset, hogy a főváltó nem jön ki

idejére és akkor az agyoncsigázott, kimerült, kocsivezetőnek vagy kalauznak még a 18 órán túl is szolgálatot kell teljesítenie.

Ezért a testet-lelketlő munkáért pedig valóságos éhbér a jutalmuk. Havifizetésük 60 korona, de ebből annyi a levonás, hogy a pusztán kenyérré is alig futja, ami marad. Valamikor ígéretet kaptak, hogy két évenként 6 korona előléptetésben lesz részük. De az ígéret mindeztől csak ígéret maradt.

Remélhető, hogy most majd fölébred Richter Mátvás mérnök urnak, a villamos főistenének a lelkiismerete és siet tette váltani az ígéretet. Ez a Richter ur, aki valaha Miskolcon máv. fűtőházi főnök volt és most nyugdíjat huz a mávtól, azonkívül fizetést huz mint a villamos üzletvezetője, de busás hasznót vág zsebre mint a villamos egyik főrésztvevője is, természetesen eddig siketnéma volt a szegény alkalmazottak jogos kívánságaival szemben. Az ilyen siketnemaságnak azonban pompás orvossága van: az erős szervezkedés. Majd meglássuk miskolci testvéreink, milyen sikerrel jár ez az orvosság!

Beszámoló.

Kisvárdai. A kisvárdai vasuti alkalmazottak, munkások és kinevezettek múlt vasárnap nyilvános gyűlést tartottak a „Fehér ló” vendéglőben. A hatóság nagy apparátussal tüntette ki a gyűlést. Jelen volt a csendőrpáncsnok, csendőr-örsvetető és két csendőr. A szövetség központi vezetőségének megbízásából Benedikti József és Gortva Péter (Debrecen) voltak jelen. A kisvárdai vasuti alkalmazottak minden szolgálati ágból valamennyien jelen voltak, akiket a szolgálat nem tartott vissza. Terebesi János az egybehívók nevében üdvözli a megjelenteket és elnöknek Csapor Józsefet, jegyzőnek Los Gábort ajánlja, amihez a gyűlés egyhangulag hozzájárult.

Elnök megköszöni a bizalmat, átadja a szót a debreceni küldöttnek, Benedikti József tagtársnak, aki szép szavakkal ismerteti szövetségünk szükségességét és annak hasznát. Megmagyarázza, miért voltunk külön szövetségbe. Példákat sorol fel a szent korona-szövetség visszaszólaliról és fejtegeti eddigi vívmányainkat. Egy óráig tartó beszédével nagy hatást ér el. Szavait lelkes éljenzéssel fogadta a hallgatóság. Gortva Péter az alapszabályok egyes pontjait ismertette alaposan, nagy tetszés közben. Ajánlatára megalakították a kisvárdai helyi csoportot és megejtették a választásokat. Egyhangulag megválasztották elnöknek Csapor József, pénztárnoknak Terebesi József, jegyzőnek Los Gábor, ellenőröknek Kertész Ferenc és Veruczi György. Bizalmiférfiak: Koncz Gedeon és Karboos György.

Rákosrendező. Itteni munkás- és kartársaink augusztus hó 16-án nyilvános gyűlést tartottak a következő napirenddel: 1. A „Vasuti munkások országos szövetségének célja és haszna. 2. A helyi csoport megalakítása. Tóth István tagtárs mint egybehívó üdvözli a megjelenteket és a gyűlés vezetésére elnöknek Jiskra Ferenc, jegyzőnek Berger Dezső tagtársakat ajánlja, akiket a gyűlés egyhangulag elfogadott.

Elnök megnyitja a gyűlést, a szót átadja Cservenka Miklós központi megbízottnak, aki a szövetség célját és hasznát megmagyarázza, az alapszabályokat felolvassa és pontonként ismerteti. Kéri a jelenlevőket, hogy mondják ki a szövetséghez való csatlakozásukat. Mire a gyűlés egyhangulag kimondja a csatlakozást és az alapszabályok szerint a rákosrendezői helyi csoport felállítását. A csoport vezetőségébe a következők választottak: Elnök: Jiskra Ferenc; pénztárnok: Olbort József; jegyző: Berger Dezső; ellenőrök: Schmidt Antal, Sáska Sándor. Vezetőségi tagok: Mogyoros József, Tóth István, Szönyi Imre, Czellahó János, Czeitler József, Schenek Miklós, Wolf Jakab, Gróf János, Heider Lajos, Ferenczi István. — A rákosrendezői helyi csoport helyisége: VI. ker., Kerekes-utca 32., Heves-féle vendéglő. — Hivatalos órák minden héten szerdán 6-8-ig.